

Sygn. akt VIII Ga 42/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Jamiołkowska

Protokolant st. sekr. sąd. Mariola Kotlewska

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **P. S.**

przeciwko: **J. B. i R. L.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 28 października 2014 r. sygn. akt VIII GC 257/14 upr

oddala apelację.

Sygn. akt VIII Ga 42/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w wyroku z dnia 28 października 2014 r. zasądził od pozwanego kwotę 4.329,40 zł z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 2.135,00 zł od dnia 4 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty,

- 2.135,00 zł od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia zapłaty

oraz kwotę 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd uznał, że powód wykonał dzieło zamówione przez pozwanych, a ci nie zgłosili mu żadnych roszczeń z tytułu rękojmi w oparciu o art. 637 kc. Tym samym zobowiązani byli zapłacić powodowi umówione wynagrodzenie zgodnie z art. 627 kc wraz z odsetkami za opóźnienie.

Sąd oddalił powództwo jedynie w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 2.135 zł za okres od 4 stycznia 2012 r. do 30 czerwca 2012 r., gdyż należność zgodnie z umową została podzielona na dwa terminy płatności, przy czym druga płatność miała nastąpić do 30 czerwca 2012 r. Opóźnienie w zapłacie należało liczyć od 1 lipca 2012 r.

W apelacji od wyroku pozwani zarzucili:

1. sprzeczność poczynionych ustaleń Sądu z zebranych w sprawie materiałem dowodowym i naruszenie art. 233 § 1 kpc czyli zasady swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło do naruszenia prawa materialnego, tj. art. 627 kc w zw. z art. 58 § 1 kc poprzez jego niewłaściwą interpretację i jego niezastosowanie oraz uznanie, że czynność prawna w postaci umowy o dzieło z 1 lipca 2010 r. nie jest sprzeczna z ustawą,
2. ewentualnie - sprzeczność poczynionych ustaleń Sądu z zebranych w sprawie materiałem dowodowym i naruszenie art. 233 § 1 kpc czyli zasady swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło do uznania, że umowa o dzieło z 1 lipca 2010 r. została wykonana,
3. ewentualnie - sprzeczność poczynionych ustaleń Sądu z zebranych w sprawie materiałem dowodowym i naruszenie art. 233 § 1 kpc czyli zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez przyjęcie, że nie zostało ustalone między stronami, że dzieło zostało oddane w dniu 7 grudnia 2011 r., co doprowadziło do naruszenia prawa materialnego, tj. art. 646 kc poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że nie doszło do upływu terminu przedawnienia.

Wskazując powyższe zarzuty pozwani wnieśli o zmianę wyroku w całości poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda solidarnie na ich rzecz kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Podkreślić trzeba, że Sąd pierwszej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe zgodnie z dyspozycją art. 233 k.p.c., nie przekraczając zarazem zasady swobodnej oceny dowodów, a przekonujące motywy swego rozstrzygnięcia przedstawił w swoim uzasadnieniu sporządzonym zgodnie z art. 328 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia ustalenia Sądu pierwszej instancji oraz dokonaną ocenę prawną, o ile poniżej nie uznał odmiennie.

Zarzut sprzeczności z ustawą zawartej przez strony umowy został podniesiony dopiero w apelacji. Brak właściwego określenia przedmiotu dzieła nie został przez pozwanych udowodniony, przez co zarzut nie podlegał uwzględnieniu. Podkreślić należy, że pozwani zaakceptowali projekt zamówionych modułów reklamowych w mailu z 28 lipca 2010 r. („pełna akceptacja, teraz jest perfect” – k. 6 akt). Natomiast kwestie dokładnego umiejscowienia reklam oraz terminu zakończenia dzieła nie wynikały z treści pisemnej umowy, a pozwani nie wykazali, że należały one do istotnych warunków zawartej umowy i że zostały w sposób precyzyjny ustalone.

Sąd Rejonowy w tym zakresie poczynił prawidłowe ustalenia na podstawie zeznań przesłuchanych świadków i powoda oraz dokumentu w postaci listu intencyjnego Starosty (...) z marca 2010 r. (k. 55), że tablice reklamowe stanąć miały w głównych punktach K., jednak w chwili podpisywania umowy z pozwanymi nie było jeszcze ostatecznej decyzji odnośnie precyzyjnej lokalizacji tablic i daty zakończenia prac, gdyż były to okoliczności od powoda niezależne.

Bezzasadny był zarzut dotyczący sprzeczności umowy z ustawą, gdyż dane takie jak: termin wykonania dzieła i miejsce ustawienia wykonanych na podstawie umowy tablic nie stanowią elementów umowy o dzieło określonych w art. 627 kc. Pozwani nie wykazali, by ustalenia w tym przedmiocie należały do istotnych elementów tej konkretnej umowy o dzieło i były w ogóle poczynione przy podpisywaniu umowy.

Zwrócić należy uwagę, że na pozwanych, jako na wierzycielach spoczywał obowiązek współdziałania przy wykonywaniu zobowiązania określony w art. 354 § 2 kc. Obowiązek współdziałania wierzyciela przy wykonywaniu zobowiązania obejmuje działania podjęte w celu umożliwienia prawidłowej realizacji zobowiązania, do których z pewnością zaliczyć należało informowanie przyjmującego zamówienie o zmianach dotyczących działalności, które powinny mieć odzwierciedlenie w treści zamówionej reklamy. Natomiast, jeśli zamówienie nie miało już dla pozwanych żadnego znaczenia po ponad roku od zawarcia umowy, to również ich obciążał obowiązek zawiadomienia o tym fakcie powoda i wypełnienie obowiązków przewidzianych w art. 644 kc dla odstąpienia od umowy.

Pozwani nie wykazali, by dochowali jakichkolwiek aktów staranności, np. wzywali powoda do oddania dzieła w określonym terminie, co mogłoby świadczyć o wiarygodności ich argumentów dotyczących ustalenia terminu oddania dzieła.

Tym samym brak było podstaw do przyjęcia innego terminu oddania dzieła niż przewidziany w § 5 umowy (k. 5 akt): „o fakcie wykonania dzieła „przyjmujący zamówienie” zobowiązany jest zawiadomić „zamawiającego” pisemnie lub telefonicznie, co jest równoznaczne z gotowością do jego oddania”. Dalej strony ustaliły pisemnie, że brak zastrzeżeń w ciągu pięciu dni oznacza, że przyjmujący zamówienie przyjął dzieło bez zastrzeżeń.

Powód wykazał, że pierwszą fakturę z dnia 20 grudnia 2011 r. wysłał pozwanym 30 grudnia 2011 r. (k. 7-8 akt), zatem tę ostatnią datę można było uznać za najwcześniejszy możliwy dzień oddania dzieła pozwanym.

Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, na ustalenia Sądu Rejonowego dotyczące daty oddania dzieła. Sąd I instancji przyjął na podstawie dokumentu: protokołu odbioru montażu tablic wykonanego przez firmę obcą względem stron niniejszego sporu,

a podpisanego przez powoda (k. 60), że odbiór tablic reklamowych nastąpił 7 grudnia 2011 r. co nie oznacza, iż w tej dacie nastąpiło oddanie dzieła pozwanym. W ocenie Sądu Okręgowego wobec braku wykazania przez pozwanych innej daty, należało przyjąć, że przedstawienie dzieła do odbioru miało miejsce wraz z pisemnym wysłaniem faktury z 20 grudnia 2011 r., tj. po 30 grudnia 2011 r., co odpowiadało treści § 5 zawartej przez strony umowy i miało potwierdzenie w zeznaniach powoda „listem poleconym wysyłamy po wykonaniu pracy fakturę VAT, która jest potwierdzeniem wykonania prac z materiałem fotograficznym” (k. 106 akt). Wobec opisanych wiarygodnych dowodów w postaci dokumentów, nie mogły zostać uwzględnione gołosłowne twierdzenia pozwanych, którzy twierdzili, że odbioru nie było.

Data oddania dzieła miała istotne znaczenie dla oceny zarzutu przedawnienia roszczeń wywodzonego z treści art. 646 kc, zgodnie z którym roszczenia wynikające z umowy o dzieło przedawniają się z upływem lat dwóch od dnia oddania dzieła, a jeżeli dzieło nie zostało oddane - od dnia, w którym zgodnie z treścią umowy miało być oddane.

Dodać należy, że w orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że do oddania dzieła dochodzi, jeśli nic innego nie wynika z umowy, jeśli przyjmujący zamówienie stawia dzieło do dyspozycji zamawiającego i zamawiający może je odebrać, choć tego nie czyni (por wyrok SN z 7 października 2010 r., sygn. akt IV CSK 173/10). Wobec uregulowania kwestii odbioru w umowie stron, właściwą reakcją pozwanych na nieprawidłowości oddanego dzieła, byłoby zgłoszenie zastrzeżeń w terminie pięciu dni od odebrania doręczonej im faktury. Pozwani nie wykazali, by to uczynili, brak było więc podstaw do twierdzenia, że dzieło było niezgodne z zawartą umową lub obarczone wadami. Skoro pozwani nie wykazali, iż oddanie dzieła nastąpiło przed 20 grudnia 2011 r., to nie mógł zostać uwzględniony ostatni z zarzutów pozwanych – przedawnienia roszczeń powoda (pozew wniesiony został do Sądu Rejonowego w dniu 20.12. 2013 r. k. 2 akt) .

Apelacja okazała się tym samym bezzasadna i podlegała oddaleniu w oparciu o przepis art. 385 kpc w zw. z art. 505¹⁰ § 1 i 2 k.p.c.